

Número 1, octubre 2011

L'ESMUC digital

Nou instrument de l'Escola

Article

Entra

Per a la consolidació d'un servei públic

Guillem Martí

La *Guía de las escuelas municipales de música*

L'entrevista

Entra

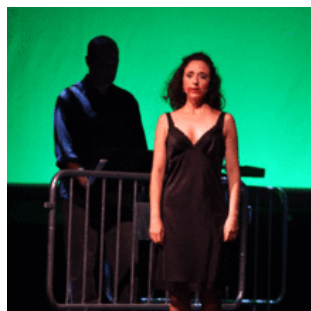
Joan Asensio

Redacció

Guitarrista i professor de flamenco

Lisboa, Gènova, Barcelona!

Entra

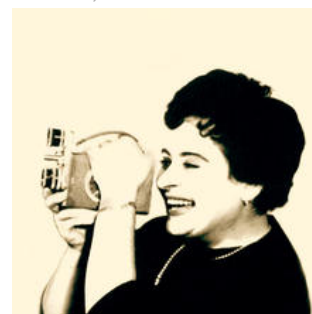
Lisboa, Gènova, Barcelona!

Redacció

Paisatges sonors del sud

Brava, Victòria!

Entra

Brava, Victòria!

Redacció

La Biblioteca de l'ESMUC, amb el documental sobre la soprano Victòria dels Àngels

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

L'ESMUC digital

Nou instrument de l'Escola

Josep Borràs i Roca
Director de l'Esmuc

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

1

Ens plau donar-vos a conèixer una nova eina de l'Escola: *L'ESMUC digital*, la revista de l'Escola Superior de Música de Catalunya. Es tracta d'un instrument compartit per la comunitat musical, educativa i externa i que es relaciona amb el centre. Ens agradaria que prevalgués el sentit organològic del terme "instrument", en tant que, a partir d'una primera estructura funcional, es desenvolupa i incorpora els registres propis de cada context: difusió, comunicació, recerca, debat..., tot reflectint la diversitat i la complexitat de l'ESMUC dins del context de país i del panorama internacional.

El format que ens serveix de punt de partida segueix el camí de l'encart que, des del desembre de 2005 fins al juny de 2011, s'ha inserit a la *Revista Musical Catalana*, que ara també ha iniciat una nova etapa; un camí engrescador que, de ben segur, compartirem plegats en molts moments.

L'ESMUC digital vol ser un espai obert en el qual –i gràcies a les noves possibilitats que ens ofereixen els suports digitals– participi tota la comunitat educativa: professors, estudiants, antics alumnes, serveis i col·laboradors externs..., amb l'objectiu que les diverses seccions adoptin, poc a poc, el caràcter formal més adient i propi dels seus espais habituals de difusió. Pretenem així que determinades especialitats musicals que sovint no tenen prou visibilitat social trobin en aquesta fórmula el lloc més adient per mostrar el seu potencial d'activitats i de recerca. La revista també es vol fer ressò de totes les activitats que es realitzen dintre i fora de l'Escola en forma de concerts, projectes finals, seminaris, etc.

Esperem que, des d'aquest primer número, *L'ESMUC digital* sigui un element útil en l'encaix dels recursos musicals del nostre país i contribueixi a dinamitzar la qualitat de múltiples aspectes de la música. Caldrà veure, en la perspectiva del temps, si a més es converteix en un testimoni que deixa constància de tot el que ara ens marquem com a objectius.

Us animem a participar-hi i a ser-ne usuaris crítics i compromesos.

Josep Borràs

Comentaris (1)

+ Afegir un comentari

Felicitats!

Mònica Pagès Santacana 07 octubre 2011 12:06:06

Moltes felicitats per contribuir a què la música del nostre país se senti cada vegada més. Us seguiré amb atenció i ja sabeu que compteu amb mi.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

La història de la música

Quina història?

Hi ha paraules que canvien de sentit quan passen del singular al plural. Qui no sent el pes o també l'orgull davant d'aquesta gran història que sembla determinar –si seguim a Hegel, Marx o Spengler– la vida de les persones? Les històries, en canvi, només ens entretenen amb la seva insuportable lleugeresa sense reclamar cap *lieu de mémoire*... Tanmateix, Heròdot, el pare de la historiografia occidental, va escriure *ιστορίαι* (= històries, en plural!). El fet que, des del s. XIX, n'hagin sorgit una multitud –nacionals, de l'art, de la dona, etc.– també suggereix que potser la història no sigui tan monolítica com ella ens vol fer creure. És més: no correspon a la infinitud d'*objectes* de la historiografia també una infinitud de *subjectes* entre els historiògrafs? Quina és, doncs, la història (o quines són les històries) de la música que s'ha(n) d'ensenyar?

A dues veus

Altres publicacions

0

Josep M. Vilar

Professor de música a l'Institut d'Auro de Santpedor

Rubén López Cano

Professor de Musicologia de l'Esmuc

Des de l'experiència docent, em sembla que entre els elements principals que haurien de guiar la forma com s'aprèn (i s'ensenyà) la història de la música no hi podrien faltar aquests:

- Entendre que la història de la música és quelcom que fan els músics (i els no músics) i alhora és quelcom que construeixen els historiadors.
- Emfasitzar menys les descripcions de períodes i realitats estàtiques que els processos de canvi, l'estudi i la comprensió de les causes, les conseqüències, els efectes, les circumstàncies i els protagonistes d'aquesta evolució.
- Partir d'una visió holística de la música; no entendre-la com una història de la composició musical ni, per extensió, d'allò que envolta la composició: teoria, sistemes compositius, instruments i estructures de què disposa l'autor..., i historiar tots els processos humans i socials que integren allò que anomenem música.

Als currículums de música, la visió històrica no pot ser l'única o la primera que aparegui provinent d'una disciplina exterior a la mateixa música. Ni les raons de ser de la música i de les músiques s'haurien de cercar principalment en la història, ni els ensenyaments de caire pràctic -de tot tipus- haurien de seguir buscant un embolcall cultural en la història. Altres disciplines -des de fora de la mateixa música- també ajuden a entendre els *perquè* i els *com*, i fins i tot el *quan*. Situem la història de la música al mateix nivell que la sociologia de la música, l'antropologia, les polítiques musicals i culturals, l'economia, la psicologia... de la música, que ofereixen elements més significatius a les noves generacions. Si s'ha sabut (?) escolaritzar la història de la música a tots els nivells educatius, també es pot fer amb aquestes disciplines, tot integrant-les en una assignatura més comprensiva d'*Apreciació musical*, que sàpiga defugir -si cal- un desenvolupament cronològic, i trobi altres formes de programació en la línia de les unitats didàctiques.

A més, aquesta assignatura hauria de:

- Combinar les perspectives sincrònica i diacrònica, i en general tots els seus plantejaments, posant-los al servei dels objectius del currículum en què s'integra.
- Saber transformar en termes de programació i currículum les idees i debats principals dels grans corrents historiogràfics.
- Ser més competencial que enciclopèdica.
- Ensenyar no sols a retenir i recordar; no sols a entendre, sinó també a pensar creativament; no sols a rebre i comprendre les idees d'altri, sinó també a generar-ne de pròpies.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

La història de la música

Quina història?

Hi ha paraules que canvien de sentit quan passen del singular al plural. Qui no sent el pes o també l'orgull davant d'aquesta gran història que sembla determinar –si seguim a Hegel, Marx o Spengler– la vida de les persones? Les històries, en canvi, només ens entretenen amb la seva insuportable lleugeresa sense reclamar cap *lieu de mémoire*... Tanmateix, Heròdot, el pare de la historiografia occidental, va escriure *ιστορίαι* (= històries, en plural!). El fet que, des del s. XIX, n'hagin sorgit una multitud –nacionals, de l'art, de la dona, etc.– també suggereix que potser la història no sigui tan monolítica com ella ens vol fer creure. És més: no correspon a la infinitud d'*objectes* de la historiografia també una infinitud de *subjectes* entre els historiògrafs? Quina és, doncs, la història (o quines són les històries) de la música que s'ha(n) d'ensenyar?

A dues veus

Altres publicacions

0

Josep M. Vilar

Professor de música a l'Institut d'Auro de Santpedor

Rubén López Cano

Professor de Musicologia de l'Esmuc

Crèiem ingènuament que la història havia arribat a la seva fi juntament amb l'últim maó que va caure del mur de Berlín. Però no.

Segueix entre nosaltres, i amb relats dominants (sobretot en forma d'història narrativa lineal) als estudis artístics i musicals del conjunt de l'estat espanyol.

A la modernitat tardana es posa massa èmfasi per entendre la música clàssica com a patrimoni, com a memòria d'allò que fou la gran Europa i com a recordatori "rondinaire" del que ha de ser. Abans, en la modernitat incipient, el paper d'un Beethoven o d'un Bach consistia en emplenar de sentit el present de les persones, no pas en representar un so ancorat a un temps específic.

La història hauria d'abandonar les estructures narratives heretades de la modernitat (evolucionisme i progrés lineal pel que fa al tècnic i estètic, etc.), i esdevenir una veritable arqueologia del coneixement. El seu interès es dirigiria llavors no cap als fets dels grans genis, sinó cap a l'episteme o condicions cognoscitives subjacents a tota pràctica musical i, molt especialment, cap a l'espectre de discursos que van dotar de sentit cada música en els seus respectius passats, incloent aquest pretèrit immediat que solem anomenar present.

Sempre m'ha desconcertat que en una regió del món com la Península Ibèrica, on els pobles i les nacions han teixit històries ben diferents sobre el mateix passat comú, els historiadors professionals no dediquessin gaire esforços a comprendre i ensenyar els secrets i condicions de la construcció del relat històric. Per contra, s'entesten a defensar que la seva és la història veritable. Així mai no entendrem per què no hi ha gairebé dones, ni catalans ni espanyols, als relats que dominen a la "història de la música universal".

L'anomenada música clàssica i el conjunt de les humanitats viuen una crisi alarmant. Els que ens hi dediquem tenim el deure de mostrar què poden aportar Machaut, Schubert o Satie a la nostra existència immediata; què ens ensenyen per poder estimar millor, per fer-nos més humans, per comprendre cada frustració o desengany, o per dotar de sentit cada capvespre. Si les humanitats no ens donen humanitat, si es limiten a donar dades, a construir apologies i a perdre's en deliris filològics, elles, incloent-hi la història i la música clàssica, desapareixeran ingràvides, tot just retingudes pel pes de polsegosos llibres d'història.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Comentaris (0)

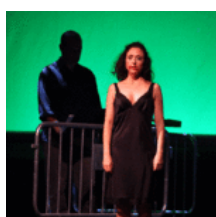
+ Afegir un comentari

Destaquem

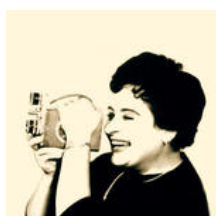
Un viatge a través dels sons

Tres ciutats per a un concert

Lisboa, Gènova, Barcelona!

Paisatges sonors del sud

Brava, Victòria!

La Biblioteca de l'ESMUC, amb el documental sobre la soprano Victòria dels Àngels

Premi internacional Joan Guinjoan

El concurs adreçat a joves compositors arriba a la 10a edició

Manel Camp i Maria del Mar Bonet

Vint anys d'alquímia musical

L'audiòfon

Una porta al so

XVI Curs d'Interpretació de Lied

Els *lieder* de Brahms i Liszt, protagonistes del curs

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

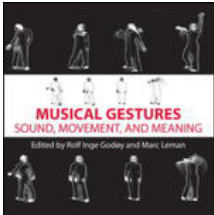
L'ESMUC, amb La Marató de TV3

Una experiència de creació en línia

Premi per una graduada de l'ESMUC

La violinista Ana Valderrama guanya l'11è Concurs Internacional Pablo Sarasate

Gestos musicals. So, moviment i significat

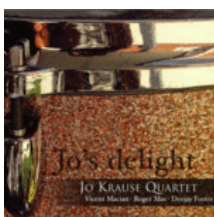
Recull d'articles que exploren la relació entre so i moviment des d'un enfocament interdisciplinari

Destaquem

Segon disc dels Folkincats

L'aigua no es mou

Jo's delight

Presentació del nou CD del Jo Krause quartet

Inici de curs a l'ESMUC

Les primeres classes van començar el dia 19 de setembre

« Previous

1 2

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- [A dues veus](#)
- [Article](#)
- [La música té la paraula](#)
- [L'entrevista](#)

- [Premi internacional Joan Guinjoan](#)

Contingut Anterior

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

[Veure tots els números de L'ESMUC digital](#)

Un viatge a través dels sons

Tres ciutats per a un concert

Zoraida Marquès
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

Dijous, 22 de setembre, a la sala 3 Tete Montoliu de l'Auditori, es va dur a terme el concert titulat *Sons del sud*, organitzat pel departament de Sonologia de l'ESMUC en col·laboració amb l'Institut Goethe de Barcelona.

El concert, que començà a les 19.00 h, va durar dues hores i mitja aproximadament i es dividí en tres parts diferenciades, cadascuna d'elles representada per una ciutat. La primera part d'aquest innovador concert va ser protagonitzada per la ciutat de Gènova. Com ve a explicar el director artístic d'aquesta part, Roberto Doati, a la breu introducció que féu abans de començar el concert, aquest projecte tan innovador s'inicià l'any 2010 amb l'Institut Goethe de Gènova. Posteriorment, però, es proposaren dues ciutats més, Barcelona i Lisboa, amb les quals s'acabà donant al concert l'estructura tripartida que presenta. Així mateix, el director italià assenyala

dues de les raons principals per les quals escollí aquest tipus de projecte. La primera d'aquestes raons respon al desig de convertir els seus alumnes en persones capaces de treballar en grup i elaborar un projecte comú. La segona, en canvi, respon al seu gust per la *performance*, és a dir, per actuar per al públic.

Les paraules amb què donà pas al concert no van ser altres que: "escolteu i imagineu el viatge". Un viatge a través de les tres ciutats esmentades i guiat per tres peces de *Hörspiele* (teatre radiofònic) basades en textos originals escrits per autors alemanys.

Una especial menció es mereix el tercer *Hörspiele*, creat per la compositora catalana Ariadna Alsina —a diferència dels altres dos, representat en directe— ja que va emocionar tot el públic assistent gràcies a la seva capacitat per a traslladar-lo auditivament a racons emblemàtics de la ciutat de Barcelona.

Aquest concert, capaç de transmetre, unint paraula i sons, l'essència de cada ciutat, serà representat pròximament a Lisboa.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Lisboa, Gènova, Barcelona!

Paisatges sonors del sud

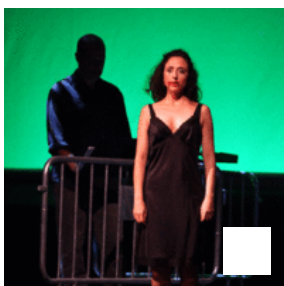
Gina Quatrecazes
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

La sala fosca. Sobre l'escenari, unes tanques metàl·liques. So. Silenci. So. Cap imatge. Som a un concert de música acusmàtica i el que sentim és resultat d'un projecte de treball en equip i d'intercanvi entre els centres Goethe de Gènova, Barcelona i Lisboa i una institució musical de cada una d'aquestes ciutats. El projecte començà amb l'enregistrament del paisatge sonor d'aquestes, a partir del qual tres escriptors alemanys n'escriviren un text. Així "els sons pujaren al nord per ser escrits i tornaren al sud per ser sons un altre cop", digué Roberto Doatti, el promotor de la idea.

L'experiència sonora continua i plasma realitats amb sons que, tot i resultar-nos familiars, un cop han passat pel sedàs creatiu, resulten intrigants, fins i tot nous. Al no haver-hi cap imatge, amb la sala fosca, la imaginació es desperta i acaba posant colors, llum, siluetes i emocions als sons.

Després de sentir *La Lanterna* i *El so de Lisboa*, comença *A dins hi ha dos ocells que canten*, obra d'Ariadna Alsina, ex-alumna de l'ESMUC. Hi ha canvis. Llum a la sala, actors i cantants a l'escenari amb l'Orquestra de Portàtils i el Nuvolet (instrument audiovisual que ha desenvolupat la mateixa orquestra). Aquest cop, l'escena combina sons i imatges digitals prèviament enregistrades i en directe. L'evocadora actuació dels intèrprets, un text provocador i el directe de l'Orquestra i del Nuvolet són els encarregats de posar punt i final a un concert d'allò més interessant i sorprenent.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Brava, Victòria!

La Biblioteca de l'ESMUC, amb el documental sobre la soprano Victòria dels Àngels

Redacció ED

Posa't en contacte

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

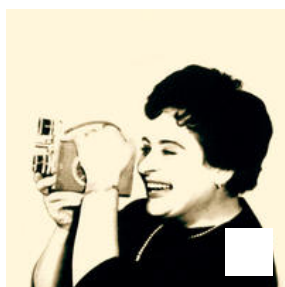
Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

Destaquem

Altres publicacions

2

La Biblioteca de l'ESMUC ha col·laborat amb l'equip de producció del documental *Brava, Victòria!*, que retrata la figura de la soprano Victòria dels Àngels, dins i fora de l'escenari, a partir de l'arxiu de pel·lícules filmades per la mateixa artista, totalment inèdites. Des de l'Escola s'ha facilitat l'accés dels realitzadors del documental al fons de partitures que la Fundació Victòria de los Àngeles té dipositat a la Biblioteca.

El documental, dirigit per Maria Gorgues, s'estrena el dilluns 3 d'octubre al Gran Teatre del Liceu, amb un recital previ a càrrec dels becaris de la Fundació Victòria de los Àngeles, alguns dels quals són estudiants o graduats de l'ESMUC.

El documental *Brava, Victòria!* ha estat produït per Cromosoma, en coproducció amb el programa *Sense ficció* de Televisió de Catalunya,

Televisió Espanyola, amb l'ajut de l'Institut Català d'Indústries Culturals de la Generalitat de Catalunya i amb les col·laboracions de la Fundació Victòria de los Àngeles i de la Fundació del Gran Teatre del Liceu.

Aquest és el primer documental que es fa sobre Victòria dels Àngels i pren com a punt de partida les pel·lícules filmades per la soprano als anys 50 i 60. A més, també s'hi afegeixen testimonis dels seus companys d'escena, com el tenor Luigi Alva; el director Rafael Frühbeck de Burgos; els pianistes Manuel García Morante i Albert Guinovart; la filla del pianista Paul Berl, que va acompanyar l'artista en les seves gires; a més de crítics, companys de la lírica i admiradors.

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Premi internacional Joan Guinjoan

El concurs adreçat a joves compositors
arriba a la 10a edició

Redacció ED

Posa't en contacte

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

Destaquem

Altres publicacions

0

El Premi Internacional "Joan Guinjoan" per a joves compositors convoca la seva desena edició, coincidint amb el 80è aniversari del mestre, el mateix any en què la programació de la Orquesta y Coro Nacionales de España (OCNE), sota la direcció de Josep Pons, dedica la seva Carta Blanca a aquest important compositor en reconeixement de la seva extraordinària trajectòria creativa.

Aquest premi, organitzat pel departament de Teoria i Composició de l'ESMUC des del començament de l'escola, s'ha caracteritzat pel seu estímul als joves compositors, pel seu important grau d'internacionalització i per la gran qualitat de les obres i autors que hi han participat.

El nom del premi vol ser un homenatge a un dels compositors més importants del panorama musical català de les darreres dècades.

L'entusiasta acollida i estreta vinculació del compositor a aquest premi des de fa deu anys suposa també un recolzament explícit del mestre Guinjoan a la tasca formativa de l'ESMUC en el terreny de la composició, i una mostra de la confiança que aquest compositor ha dipositat en aquesta institució des dels seus inicis, per la qual l'Escola se sent profundament agraïda.

[Bases del Premi Joan Guinjoan 2011](#)

- Premi internacional Joan Guinjoan

Obres i compositors guanyadors del premi en les anteriors edicions

- 1a edició (2002): **Pálpito** del compositor asturià **Nacho de Paz Sánchez**
- 2a edició (2003): **Estudi de Proporcions núm. 2** del compositor català **Joan Riera Robusté**
- 3a edició (2004): **Cometas** del compositor argentí **Lucas Fagín**
- 4a edició (2005): **Musik nach Janequin** del compositor català **Josep Sanz Quintana**
- 5a edició (2006): **Galaxia espiral** del compositor argentí **Lucas Fagín**
- 6a edició (2007): **Symetron** del compositor grec **Ilias Rachaniotis**
- 7a edició (2008): **Crazy Madness** del compositor madrileny **Jesús Navarro Monzón**
- 8a edició (2009): **The Black of Symbol** del compositor argentí **Santiago Tomás Díez**
- 9a edició (2010): **Prägnanz** del compositor català **Marc Codina Contijoch**

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

**Veure tots els números de
L'ESMUC digital**

Manel Camp i Maria del Mar Bonet

Vint anys d'alquímia musical

Redacció ED

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

El cap del departament de Jazz i música moderna de l'ESMUC, el pianista Manel Camp, ha presentat el seu nou treball discogràfic *Blaus de l'ànima, més de 20 anys ben a prop*, en col·laboració amb la cantant Maria del Mar Bonet, que constitueix el retrobament artístic dels dos creadors després de 20 anys d'haver treballat junts. El nou disc també s'ha materialitzat en diferents concerts que Camp i Bonet han realitzat del 27 de setembre al 2 d'octubre al Teatre Lliure de Gràcia.

El 1988, Maria del Mar Bonet i Manel Camp van fer junts un espectacle al Teatre Lliure titulat *Ben a prop*, del qual es va enregistrar un disc. Després de 23 anys, han tornat a treballar a l'estudi per donar vida a vint-i-dos cançons que constitueixen *Blaus de l'ànima*. El repertori d'aquest nou disc i dels seus concerts de presentació es basa en aquella primera experiència,

però incorpora elements nous. A més de temes propis, també apareixen versos de Maria Mercè Marçal, Maria Aurèlia Capmany, Joan Salvat-Papasseit, Palau i Fabre, Joan Manuel Serrat o The Rolling Stones, entre d'altres.

Amb un gran èxit de crítica i de públic, els dos protagonistes inicien ara la gira de presentació d'aquest treball, que els portarà a recórrer diferents ciutats de Catalunya.

Podeu consultar les dates dels concerts i obtenir més informació a: www.manelcamp.cat

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

L'audiòfon

Una porta al so

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions 0

Montserrat i Narcís Bonet dialoguen sobre els avantatges de portar audiòfons.

El treball d'observatori per a l'audiència dels músics realitzat a l'ESMUC al 2008 va empènyer a la Dra. Montserrat Bonet a seguir aprofundint en la divulgació de les mesures preventives, de seguiment i tractament dels músics amb dificultats auditives.

Amb motiu d'una ponència en el XVII Congrés de la SOMEF (Sociedad Médica Española de Foniatria) a València, el maig de 2011, va presentar un vídeo d'un pianista, compositor i professor que usa audiòfons bilaterals. Mentre dialoga amb la Dra. Bonet, el músic explica les característiques dels audiòfons que ha utilitzat i l'ús que en fa en diverses situacions: diàlegs, classes, converses en ambients sorollosos, en escoltar concerts i en tocar, així com també les petites dificultats que passà al principi per col·locar-se'ls i alguns consells que considera adequats per als músics.

La Dra. Bonet és metge otorinolaringòleg i músic, professora a la Universitat de Barcelona i a l'ESMUC.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

XVI Curs d'Interpretació de Lied

Els *lieder* de Brahms i Liszt, protagonistes del curs

David Drudis
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

[Posa't en contacte](#)

Destaquem

Altres publicacions **0**

Wolfram Rieger

enguany l'ESMUC ha estat l'amfitriona del XVI Curs d'Interpretació de Lied, impartit pel professor Wolfram Rieger, catedràtic de Lied per l'Escola Superior de Berlín. El curs va arrencar el divendres, 23 de setembre, quan es varen dur a terme les proves de selecció per participar-hi activament, i va finalitzar el dijous 29 amb el concert final d'estudiants a l'Aula d'Orquestra.

El curs consistí en diverses classes magistrals dirigides a parelles de cantant i pianista. Al llarg del dia, cada parella va rebre classes individuals de mitja hora, durant les quals es treballaren curosament les peces preparades per al curs (aquest any es van preparar peces de Brahms i Liszt, coincidint amb aniversaris relacionats amb ambdós compositors) davant els altres alumnes actius i els oients.

En assistir a una d'aquestes classes es podia observar, per una banda, l'alt nivell tècnic d'alguns dels participants i, per l'altra, el nivell de cura i de detall amb què el professor Rieger els dirigí, fent-se entendre perfectament i de forma molt agradable, en un castellà perfecte. Malgrat tractar-se de classes exclusivament pràctiques (el curs de sis dies no va contenir cap conferència o dissertació), el professor Rieger oferí llargues explicacions, il·lustratives i entretingudes, del perquè de cada una de les seves indicacions, motiu pel qual aquestes classes podien resultar profitoses també per aquells que no hi participaren activament.

El cronista s'endugué la impressió que aquest és un curs molt recomanable per als intèrprets d'aquest repertori, impressió que confirmen alguns dels estudiants, molt satisfets amb les classes del professor Rieger i amb el curs en general. També s'ha de destacar, però, l'alta especificitat del curs, dedicat exclusivament al treball de les obres seleccionades, i l'exigència d'un nivell tècnic elevat per a ingressar-hi, motiu pel qual alguns dels participants no van ser seleccionats i van haver d'assistir a les classes com a oients.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

L'ESMUC, amb La Marató de TV3

Una experiència de creació en línia

Redacció ED

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

venta l'11 de desembre.

Les actualitzacions, l'evolució i el resultat final de la cançó es poden seguir a través del [blog](#) del Marc Parrot.

Banc de sons ha estat una autèntica experiència de creació conjunta en línia i pretén ser una de les primeres mobilitzacions populars i ciutadanes relacionades amb l'edició 2011 de [La Marató de TV3](#), que es farà el proper 18 de desembre. Enguany La Marató dedica la seva edició a la regeneració i trasplantament d'òrgans i teixits.

L'ESMUC col·labora amb la *Fundació La Marató* per difondre entre la seva comunitat educativa la proposta del [Banc de sons](#), una iniciativa amb la qual els responsables d'*El disc de la Marató 2011* pretenen fer una cançó conjunta i compartida amb versos i música que els interessats han donat a través d'Internet.

En una primera fase, la lletra de la cançó *Teixit humà* s'ha fet a partir de les 700 aportacions rebudes a través d'Internet. Posteriorment, s'han realitzat les donacions de pistes musicals, amb diferents sons de guitarra, de baix, de violí o versos cantats, entre altres. Amb aquest material, el músic i productor Marc Parrot, juntament amb l'opinió dels internautes i participants, ha fet dues versions de la mateixa cançó que ara se sotmetrà a votació. La que més agradi s'inclourà al nou disc de La Marató que es posarà a la

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Premi per una graduada de l'ESMUC

La violinista Ana Valderrama guanya l'11è Concurs Internacional Pablo Sarasate

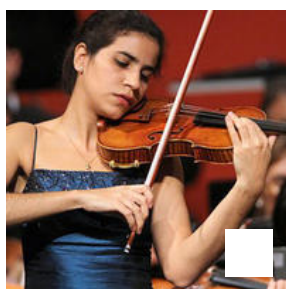
Redacció ED

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

La graduada per l'ESMUC, Ana María Valderrama, de 26 anys, ha guanyat el XI Concurs Internacional de violí Pablo Sarasate, celebrat al teatre Gayarre de Pamplona el passat 21 de setembre. Valderrama va superar altres 26 joves músics procedents dels Estats Units, Corea del Sud, Canadà, Rússia, Xina i Espanya, i també es va fer amb el Premi del Públic.

El jurat d'aquest guardó ha estat presidit pel director de l'Orquestra Filharmònica Nacional de Rússia, Vladimir Spivakov, el qual va reconèixer la interpretació que Valderrama va fer de les peces *Fantasie du concert sur Carmen de Bizet, Op. 25*, de Sarasate, i el *Concert per a violí i orquestra en Re major, Op. 35*, de Tchaikovski, sota la direcció de Peter Csaba.

Ana María Valderrama ha estudiat amb Anna Baget, Zakhar Bron i Yuri Volguin a l'Escola Superior de Música Reina Sofia. Al 2009 es va graduar

amb la màxima qualificació a l'ESMUC i actualment està realitzant un Màster en la Hochschule für Musik "Hanns Eisler" de Berlín, sota la direcció de la violinista Antje Weithaas.

El reconeixement del premi Pablo Sarasate comporta la contractació de Valderrama per part de la Camerata Portuguesa Cascais & Oeiras, l'Orquestra Simfònica de Bilbao, l'Orquestra d'Euskadi i la d'Extremadura per a les temporades 2012-2013 ó 2013-2014, a més de la possibilitat d'oferir un recital de violí i piano a l'Auditori de Zaragoza o al Reial Conservatori Superior de Música de Madrid.

El primer premi d'aquest certament està valorat en 10.000 euros en metàl·lic, més 1.500 euros corresponents al Premi del Públic. Valderrama també rebrà un ajut addicional de 1.500 euros concedit pel Govern de Navarra.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Gestos musicals. So, moviment i significat

Recull d'articles que exploren la relació entre so i moviment des d'un enfocament interdisciplinari

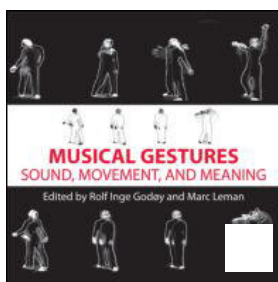
Rubén López Cano
Professor de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

El llibre *Musical gestures. Sound, movement and meaning* és un volum interdisciplinari format per onze articles d'alguns dels especialistes més destacats que, des de les investigacions experimentals orientades fonamentalment al desenvolupament i a l'ús de la tecnologia avançada, estudien el gest musical.

El gest musical no és només un moviment que realitza l'interpret o l'oient. És un moviment real o virtual que conté un significat rellevant per a la comprensió de la música que produeix o acompanya. Entre molts d'altres tipus, hi ha gestos que produeixen o modulen el so musical, gestos que el preparen, l'acompanyen i el suporten; gestos que serveixen per a la comunicació entre els músics o bé entre ells i el públic; gestos que produeixen els oients per ajudar a la seva percepció de la música, o gestos

invisibles, codificats o suggerits pel mateix so de la música. Sigui com sigui, l'activitat gestual compleix una funció bàsica en la cognició musical. De fet, el llibre suggereix que aquesta és la base per comprendre-la i interactuar-hi.

Una de les característiques més interessants del llibre és que aconsegueix unificar una terminologia complexa i en extrem diversificada, que s'ha desenvolupat al llarg de més de deu anys d'investigacions individuals dels autors. Així ho demostra la contundència del capítol 1, escrit pels editors, que a més de conceptes operatius, llança interessantíssimes preguntes d'investigació que, no obstant això, no trobaran totes respostes en el volum.

El capítol 2 estableix una tipologia dels principals gestos i la seva conceptualització, i el 3 en fa una aplicació a la interpretació musical. El capítol 4 és una interessantíssima història dels estudis del gest en música. Els capítols del 5 al 7 exploren amb diferents mètodes les conseqüències que l'activitat gestual té per al significat musical, i els capítols del 8 a l'11 estan orientats al desenvolupament de tecnologies interactives que permeten l'activació i modificació sonora a través d'activitat corporal per mitjà de controladors i dispositius informàtics.

Trobareu més informació a la pàgina oficial del llibre [Musical gestures. Sound, movement and meaning](#).

Podeu llegir extractes del llibre a [Google Books](#).

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Segon disc dels Folkincats

L'aigua no es mou

Redacció ED

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

Durant el mes d'octubre començaran les presentacions del segon disc de Folkincats, que porta per nom *L'aigua no es mou*.

Aquest treball parteix d'un repertori basat en l'adaptació de cançons i danses tradicionals, amb arranjaments clàssics, i compta amb la participació de dos professors de l'ESMUC. El disc incorpora elements de diferents estils com el jazz *manouche* o *gipsy swing*, i té un tractament insòlit, basat en 14 temes i 7 reflexos, interpretats per Albert Guinovart al piano, que poden ser escoltats unitàriament o com una gran peça d'una hora de durada.

El grup Folkincats està integrat per Oriol Saña (violí) David Salleras (saxo) Albert bello (guitarra) i Oriol González (contrabaix). També hi han participat el violinista americà Christian Howes, Marian Barahona (veu) i Joel Moreno Codinachs (guitarra elèctrica).

Per a més informació i consultar dates de concerts:

www.folkincats.com

www.myspace.com/folkincats

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Jo's delight

Presentació del nou CD del Jo Krause quartet

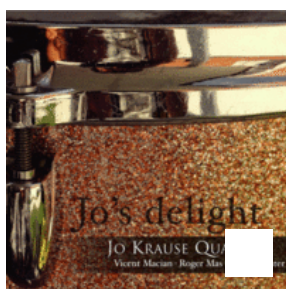
Redacció ED

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions

0

Després de 30 anys treballant com a bateria professional de jazz i després de col·laborar en desenes de CD, el bateria alemany Jo Krause, afincat a Catalunya des del 1993 i professor de bateria jazz a l'ESMUC des de l'any 2001, publica el seu primer treball discogràfic com a líder de grup.

L'any 2005 Krause va formar la primera versió del *Jo Krause Quartet*. Des de llavors, Jo i el pianista Roger Mas formen el nucli inseparable d'aquest quartet i d'altres formacions. Ja fa un temps que el quartet s'ha completat amb el saxofonista valencià Vicent Macian i el contrabaixista DeeJay Foster.

El repertori del CD inclou composicions del pianista Roger Mas i una selecció de grans composicions com: *Tones for Jones Bones*, *Lonnie's Lament*, *A Flower is a lovesome thing*. També hi ha un tema a bateria sol. El

repertori està escollit pensant en el so del grup, amb composicions que permeten als seus integrants elaborar un diàleg obert des de la tradició del Jazz.

Fa temps que sentia la necessitat de gravar un disc amb el meu grup. Amb la formació actual tenia claríssim que havia arribat el moment. La implicació i les ganes d'en Roger, en Vicent i en DeeJay per participar en aquest projecte, i la gran compenetració que sento a l'hora de tocar amb ells, m'han ajudat molt a tirar-ho endavant.

Jo's delight ha estat enregistrat per Miquel Roger a l'estudi Auditorium de Jafre, Girona, amb el segell Anacrusi.

Més informació: www.jokrause.com

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Inici de curs a l'ESMUC

Les primeres classes van començar el dia 19 de setembre

Redacció ED

Posa't en contacte

Destaquem

Altres publicacions **0**

Un total de 142 nous estudiants han començat enguany el primer curs del Grau en Música a l'ESMUC. Aquests estudiants formaran part de la futura segona promoció de graduats que d'aquí quatre anys tindrà la nova titulació, fruit del pla d'estudis adaptat a l'Espai Europeu d'Educació Superior que es va endegar el curs passat a l'Escola. Els nou estudiants van haver de superar les proves d'accés que es van fer el mes de juny i on es van presentar un total de 467 candidats, una xifra lleugerament superior a la del curs passat.

Els curs 2011-2012 va començar el passat 19 de setembre amb l'inici de les classes, la posada en marxa dels seminaris i les diferents activitats curriculars. Durant el mes d'octubre s'encetaran de forma progressiva els diferents màsters i postgraus, així com els cursos de formació continuada

i els concerts d'estudiants, professors i graduats, que es faran a l'Escola i a les sales de L'Auditori. Està previst també que el dia 26 d'octubre es faci la cerimònia inaugural del curs.

Els primers concerts

El programa del cicle de Concerts de L'ESMUC d'aquest curs s'iniciarà el dia 11 d'octubre amb un concert en commemoració del bicentenari del naixement de Franz Liszt, a càrrec de graduats de piano de l'Escola. Una setmana més tard, el 18 d'octubre, el Conjunt de Gralles de l'ESMUC i el duo Deriva Errant seran els responsables del concert que organitza el Departament de Música Tradicional.

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Per a la consolidació d'un servei públic

La *Guía de las escuelas municipales de música*

Guillem Martí
Director de l'EMM
Igualeda 2001-03 i 2007-11

Posa't en contacte

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

Article

Altres publicacions

0

Què és la *Guía*

Origen i finalitat

A principis del curs passat, l'**Associació Catalana d'Escoles de Música (ACEM)** va rebre, des de la Federación Española de Municipios y Provincias (FEMP) i el Ministerio de Educación, l'encàrrec de redactar una guia per a regidors i tècnics municipals sobre les escoles municipals de música. La funció principal d'aquesta *Guía de las escuelas municipales de música* era la de donar la informació necessària sobre el funcionament d'aquests centres i ajudar així als seus responsables a concebre el servei de la manera més eficient i sostenible possible, explorant-ne totes les seves

possibilitats.

Per això, les persones encarregades de la redacció d'aquest document vàrem intentar imaginar-nos una situació que de ben segur s'ha produït aquest estiu en molts municipis espanyols: un nou regidor d'ensenyament o de cultura es troba –d'un dia per l'altre, en alguns casos sense haver-s'ho esperat– com a responsable d'una escola municipal de música, amb desenes de professors al seu càrrec, amb un pressupost considerable i amb una incidència en la població que no sempre es percep en totes les seves ramificacions. Tenint en compte a qui anava adreçada la *Guía*, doncs, es va posar especial atenció en la manera d'exposar-ne el contingut, i van prevaldre els criteris de claredat, obertura de punts de vista i adaptabilitat a diversos entorns i situacions, per sobre de l'exhaustivitat o l'aprofundiment en aspectes concrets.

Contingut

Ara, amb aquest article, voldríem presentar el contingut de la *Guía* des de les següents premisses:

- Fixar-nos especialment en el funcionament de les escoles municipals de música en l'àmbit concret de Catalunya.
- Adreçar-nos no només a responsables polítics sinó també a aquelles persones encarregades directament de la gestió o la docència en aquestes escoles.
- Contextualitzar el funcionament d'aquest servei en un moment en què la despesa educativa, cultural i social pública s'està replantejant.

Aspectes destacats

Hi ha tres aspectes que apareixen a la *Guía* que creiem que poden ajudar a esbrinar com queden els centres davant de la nova situació econòmica i política (haviem d'esperar a les eleccions municipals de maig 2011 per trobar-nos amb un mapa polític redefinit) i quines són les raons que justifiquen el manteniment d'aquests equipaments i fins i tot, en alguns casos, en justifiquen la creació de nous.

1. La reflexió sobre la **funció d'aquests centres**, que en el títol del primer capítol ja considerem com "una poderosa eina al servei de la ciutadania".
2. La necessitat de crear **punts de diàleg** entre responsables polítics (alcaldes, regidors) i responsables tècnics dels centres (equips directius, professorat, gerents).
3. La necessitat d'aprofundir en un concepte de **qualitat en la gestió** de les escoles de música, que permeti incidir de manera directa i quantificable en la direcció que els responsables considerin oportuna.

Funció de les escoles de música

Ja en l'inici de la guia ens plantegem obertament **per què escoles municipals de música?**, pregunta que contestàvem amb una descripció d'aquests equipaments com a instrument per aconseguir tres objectius:

- El desenvolupament al llarg de la vida dels ciutadans.
- L'enriquiment de la vida cultural del municipi.
- La cohesió social.

Aquesta definició del servei en tres vessants és la que més endavant ens permet ubicar l'escola municipal de música en la intersecció dels àmbits de l'**educació**, la **cultura** i l'**acció social**, quan expliquem com integrar-la en el funcionament de l'administració local.^[1] Si el desenvolupament al llarg de la vida correspondria a l'àmbit de l'educació, la incidència en la vida cultural del municipi i la cohesió social correspondrien, respectivament, als

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

de la cultura i l'acció social. Així, afegim un cercle més en el debat que fa una dècada posava èmfasi en la ubicació d'aquest servei en la intersecció entre educació i cultura.[2]

Aquesta llista d'objectius de les escoles de música no està gaire lluny d'altres intents anteriors per definir el servei. Els últims anys, des de la Subdirecció General d'Ensenyaments Artístics del DEGC, vàrem sentir en més d'una ocasió que les funcions d'aquests centres eren també tres:

- La formació bàsica i culturitzant.
- La formació professionalitzadora.
- La cohesió social.

Vessant socialitzadora de les escoles de música

Sigui com sigui, aquestes dues classificacions no es contradiuen entre elles. Volem, però, remarcar la funció que precisament es repeteix en tots dos casos: la **cohesió social**. Aquesta coincidència no sembla casual, ja que la vessant que està agafant més força en la renovació del servei de l'ensenyament de la música, aquests últims anys, és precisament la socialitzadora.

Tal com es diu en la *Guía de las escuelas municipales de música*:

Potenciar el treball de les escoles de música en aquesta

Gràcies a una oferta dirigida a un ample espectre de perfils d'usuaris (que inclou diferents procedències culturals i els sectors més desfavorits de la població) l'escola municipal de música es converteix en un espai on es fa visible la possibilitat de conèixer i compartir experiències amb aquells conciutadans amb qui, amb massa freqüència, portem una vida paral·lela sense possibilitat aparent de contacte. Si bé és veritat que la música és un dels elements que millor ajuden a configurar la identitat d'un grup humà, també és veritat que, gràcies a un ús concret de la música, les línies que separen aquests grups poden fer-se més permeables. Una escola de música pot desenvolupar projectes que integrin grups socials diferents al voltant de la pràctica musical col·lectiva, especialment quan aquesta pràctica està liderada per professionals que saben gestionar grups, coneixen repertoris diversos i treballen amb didàctiques engrescadores.[3]

Emfasitzar la funció social del servei de les escoles municipals de música no té a veure exclusivament amb la seva rendibilitat política. La vessant que està agafant més força en la renovació del servei de l'ensenyament de la música, aquests últims anys, és precisament la socialitzadora.

direcció afavorirà que la ciutadania i els seus representants polítics les percebin com allò en què cada cop més s'estan convertint: serveis públics d'alta rendibilitat, no només cultural i educativa, sinó també social. La mostra que això no és una excusa per justificar un servei que ja existeix és la crida que es fa des del món de l'acció social en l'edició del 10è número de *Quaderns d'Acció Social i Ciutadania*, dedicat íntegrament al retorn social de la cultura. Aquesta publicació ha suposat un pas important, no només per l'ample ventall d'informació que ofereix, sinó també perquè es tracta de manera exhaustiva el tema de la rendibilitat social de la cultura des d'un departament del Govern de la Generalitat. En la introducció d'aquest número es compara la rendibilitat social dels serveis i prestacions socials amb la de l'acció cultural.

"...l'activitat i l'acció cultural –tant la promoguda des de l'àmbit privat com des de les polítiques públiques– són elements clau per a l'enriquiment formatiu personal i comunitari, per al desenvolupament de sòlides relacions de solidaritat i, en definitiva, per a la cohesió social. Encara que resulti aparentment imperceptible, l'educació, l'acció i la creativitat cultural impacten fonamentalment en la cohesió d'una societat i en el seu desenvolupament democràtic, i hi deixen una petja fonda. Garantir l'accés de totes les persones als béns i serveis culturals, a la formació i al desenvolupament de la seva expressivitat artística són objectius irrenunciables, també, pels beneficis que generen, d'un valor social insondable".[4]

Així doncs, l'interès per treballar en aquesta direcció ens arriba expressat des d'àmbits ben diferents, ja sigui des de l'Administració, des de les línies de treball que estan agafant moltes escoles de música, o des de les diferents associacions, fundacions o iniciatives professionals particulars. Per aquesta raó, no s'hauria de caure en la idea (al nostre entendre errònia i fins i tot perversa) que la tendència a emfasitzar la funció social del servei de les escoles municipals de música té a veure exclusivament amb la seva rendibilitat política (un interès, per altra banda, perfectament legítim si entenem el rendiment polític no només com a electoralista, sinó referit a l'obtenció d'uns beneficis per a la comunitat en concordança amb un programa polític). Mostra d'això és que, tot i que des de l'Administració s'ha anat posant èmfasi en aquest aspecte, tant la professió de músics i docents com el públic en general han mostrat un interès creixent en les experiències més socialitzadores de la música. Estem parlant tant del ressò que ha tingut el Sistema de Orquestes Juvenils e Infantiles de Venezuela, o les pel·lícules i documentals com *Esto es ritmo!*,[5] com de l'èxit de les experiències sorgides de fundacions privades com *Xamfrà al Raval*, o les propostes de *Música a l'abast* o *Comunitària* entre d'altres.

Diàleg entre responsables polítics i escoles

Tot això posa en evidència la necessitat que abans hem apuntat: la de **crear ponts entre polítics i tècnics** o, fins i tot, entre tècnics municipals en general (gerents d'instituts municipals de cultura, directors d'organismes autònoms, tècnics d'educació, cultura, etc.) i els responsables directes de les escoles municipals de música (equips directius). Cal trobar *un camp de diàleg comú entre els dos sectors de manera que uns no tan sols parlin de música i alumnes, i els altres no tan sols parlin de pressupostos i equipaments.*^[6] Si en el procés de redacció de la *Guia* varem tenir en compte de manera especial afavorir la predisposició de polítics i tècnics municipals per aquest diàleg, ara voldríem incidir en la importància que aquest diàleg sigui necessàriament en dues direccions. Per tant, és fonamental que els responsables tècnics de les escoles assumeixin el punt de vista dels responsables polítics. I això hauria de ser així sempre, però molt especialment en moments de canvis profunds com els actuals, que podrien afectar la continuïtat del mateix servei.

Els responsables de les escoles municipals de música i els tècnics municipals han de trobar un camp de diàleg comú, de manera que uns no tan sols parlin de música i alumnes, i els altres no tan sols parlin de pressupostos i equipaments.

Qualitat a les escoles

Criteris d'avaluació

En la *Guia*^[7] proposem que aquest camp de diàleg comú es doni especialment en l'**avaluació de la qualitat** fugint d'una idea massa abstracta i confusa de "treballar per aconseguir un servei de qualitat", de la qual cada agent (usuari i ciutadania en general, professorat, equip directiu, tècnic municipal, regidor) en fa una interpretació diferent. Sabem que es pot caure fàcilment en una concepció excessivament unidimensional de la qualitat, que per part del professorat podria ser l'excel·lència que assoleixen alguns alumnes (encara que sigui una minoria), i per part del polític podria ser el percentatge màxim de la població a la qual es dona el servei. Per evitar-ho, proposem que aquesta avaluació es dugui a terme a partir d'indicadors molt diversos, la llista final dels quals sortirà, quasi amb tota seguretat, de propostes tant tècniques com polítiques. El funcionament del centre serà més eficaç en la mesura que tendeixi a que tots els actors assumeixin cada un dels indicadors.

Tot això no és nou en el nostre país. Els exemples més evidents en són, per una banda, els Cercles de Comparació Intermunicipal de la Diputació de Barcelona i, per l'altra, el Conveni Marc de finançament de les escoles de música i dansa entre el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya i les diverses entitats locals titulars d'aquests centres.

Indicadors de qualitat

Els [Cercles de Comparació Intermunicipal de la Diputació de Barcelona](#) impliquen un mètode de treball que pretén mesurar i avaluar els resultats d'un servei municipal determinat, comparant els resultats de diferents municipis amb l'objectiu de promoure la millora d'aquests serveis. Que una trentena d'escoles de música formin part d'aquests Cercles des de l'any 2006, juntament amb altres serveis municipals com ara la policia local, les biblioteques o les escoles bressol, és una mostra del pes que tenen aquests centres en el dia a dia del funcionament dels ajuntaments. El treball sobre indicadors referits als usuaris (percentatge de la població usuària del servei, percentatge d'aquests usuaris empadronats al municipi, d'usuaris majors de 18 anys, d'usuaris amb necessitats educatives especials), sobre indicadors de tipus econòmic (salari brut anual del docent, percentatge de la despesa corrent sobre el pressupost corrent municipal, percentatge de l'aportació de les famílies) i sobre indicadors més relacionats amb el servei (diversitat d'instruments oferts, percentatge d'alumnes que formen part d'un conjunt instrumental) pot ser un bon punt de referència per a totes les escoles de música, formin o no part d'aquests cercles.

El segon exemple que volem posar sobre la taula sobre l'ús d'indicadors per mesurar la qualitat de les escoles de música és el del [Conveni Marc entre el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya, la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, per al sosteniment de les escoles de música i dansa de titularitat de l'administració local de Catalunya](#) signat l'abril del 2008. Aquest nou marc de finançament va suposar un canvi important respecte a l'anterior (que partia d'una concepció del finançament per terços: famílies, administració local, administració autonòmica) ja que, a més de suposar un increment en la participació de la Generalitat pel sosteniment d'aquests centres, va obrir la porta (en els annexos) a que part d'aquest finançament depengués d'uns criteris de qualitat clarament definits. Aquests criteris feien referència: al percentatge de població atesa, a l'atenció a la diversitat, a la innovació pedagògica, a la diversitat instrumental i d'estils musicals, i a la promoció de la pràctica en grup.

Les escoles municipals de música, en l'actual conjuntura econòmica

L'enriquiment en l'aproximació al servei de les escoles de música catalanes que suposen aquests dos exemples és un patrimoni que no podem deixar que quedi sense desenvolupar, encara que sigui amb les correccions pertinents; més encara quan les dades generals respecte a la resta d'Europa són força negatives. En l'últim informe de la EMU (Unió d'Escoles de Música Europees) el capítol dedicat a Espanya comença amb un "només al voltant d'un dos per cent de tots els espanyols menors de 25 anys s'estan beneficiant de les escoles de música", un dels percentatges "més baixos d'Europa".^[8] Les dades del percentatge general d'usuaris tampoc no ens deixa en una posició gaire favorable.

Amb la *Guia de las escuelas municipales de música* pretenem donar una visió realista del funcionament d'aquests

centres, per tal que es puguin adaptar a les demandes i necessitats constantment renovades de la societat, i per tal d'apropar-nos a aquests estàndards europeus dels quals estem tan allunyats.

Les retallades arriben a les escoles de música després de dues dècades de desenvolupament ininterromput, en què han passat de ser considerades com a patrimoni d'uns pocs i s'han anat convertint en un equipament habitual en els nostres municipis.

Sembla que la majoria de nosaltres hem interioritzat que els temps d'eufòria provocats pel creixement econòmic s'han acabat, i que –com no podia ser d'altra manera– aquesta situació també afecta a l'educació musical del país. Assumir aquesta idea de manera generalitzada ens està portant a acceptar la retallada anunciada pel Departament d'Ensenyament en l'aportació a les escoles de música amb la resignació pròpia d'estar davant d'allò que és inevitable. El fet és que aquesta conjuntura arriba a l'escoles de música després de dues dècades de desenvolupament ininterromput, en què han passat de ser considerades com a patrimoni d'uns pocs i s'han anat convertint en un equipament de presència habitual en els nostres municipis, a un nivell semblant al d'altres serveis educatius o culturals, com biblioteques o centres cívics, que, tot i que no són obligatoris, són percebuts per la ciutadania com a imprescindibles. Per tot això, creiem que no podem parlar de mesures d'estalvi sense alhora demanar que s'afavoreixin aquelles gestions que –segons l'avaluació de la qualitat que abans exposàvem– són més eficients amb l'ús dels recursos públics. A no ser que només ens preocupi com sortir de la situació a què ens ha abocat la crisi econòmica, sense pensar també en quin model d'educació musical volem trobar-nos quan finalment en sortim.

(1) *Guía de las escuelas municipales de música*. Madrid: Federación Española de Municipios y Provincias, 2010, p. 49. ISBN 978-84-92494-26-2.

(2) *Escoles municipals de música: criteris per al desenvolupament del model educatiu educatiu i cultural als municipis*. Barcelona: Diputació de Barcelona, 2002. ISBN 84-7794-880-1.

(3) *Guía de las escuelas municipales de música*. Madrid: Federación Española de Municipios y Provincias, 2010, p. 17. ISBN 978-84-92494-26-2.

(4) Noguera, Lluís; Rustullet, Jordi. Cultura per a la cohesió social. *Quaderns d'acció social i ciutadania: revista d'informació, anàlisi i investigació socials*, 2010, núm. 10, p. 7.

(5) *¡Esto es ritmo!* [Enregistrament vídeo]. Dirigida per Thomas Grube i Enrique Sánchez Lansch. Madrid: Avalon, DL 2007. 2 DVD: 100 min. Versió original en anglès, alemany, castellà, català i basc.

(6) *Guía de las escuelas municipales de música*. Madrid: Federación Española de Municipios y Provincias, 2010, p. 51. ISBN 978-84-92494-26-2.

(7) FEMP, 2010, p. 58-61.

(8) *Music Schools in Europe*. [Utrecht]: European Music School Union, 2010, p. 77.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Posem-nos flamencos

Flamenc o flamenco?

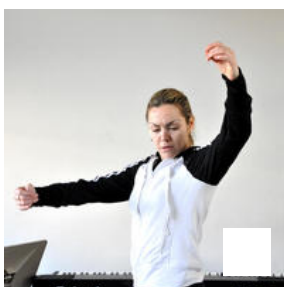

Josep Pujol i Coll
Professor de musicologia
de l'ESMUC

Posa't en contacte

La música té la
paraula

Altres publicacions 2

La *bailaora* Sara Barrero, en una classe d'improvisació i acompanyament avançat al *cante/baile* flamenco.

i *cante* –d'acord, en cursiva–, cantant i *cantaor*. Per què no flamenc i “flamenco”?

Aquesta mena de detalls no són banals: les institucions superiors han de reflexionar sobre l'ús dels mots perquè contribueixin a crear autoritat lingüística. Per resoldre ambigüitats del tipus *bloc* i *blog*, sempre sóc partidari d'evitar homonímies, de manera que jo voto perquè Josquin des Prez sigui un compositor flamenc i Rafael Cañizares un guitarrista flamenco. I sense cursiva.

Quan li transmetia alguna acta o document oficial de l'Escola, el professor Albert Romani, tan bon músic com filòleg amatent, sempre m'ho comentava: “flamenc” o “flamenco”?

Ell advoca clarament pel segon, per diferenciar-lo del gentilici –no estem pas parlant de la música de Flandes–, recordant que el català és l'única llengua que en fa la traducció –ni els anglesos diuen *flemish music*, ni els francesos *musique flammande*. No seré pas jo qui li tregui la raó. “Flamenco”, a més, té una reculada tradició pre-fabriana. Des del segle XVI conviuen les dues formes en català, per bé que la genuïtat d'una per damunt de l'altra és incontestable. Si “flamenc” ja és ben arrelat des del XIII, per denominar tant l'ocell com el color propi de les flames, “flamenco” es va introduir més tard com un innecessari manlleu del castellà.

D'altra banda hi ha la tradició més recent i la normativa, que ha fixat per ara només “flamenc” al Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans. Ja ens hi hem acostumat i ens resulta natural. Tanmateix a l'ESMUC solem diferenciar cant

Comentaris (2)

+ Afegir un comentari

Bravo!

Xavier Chavarria Talam 09 octubre 2011 01:08:33

Com a musicòleg..... i com a filòleg, absolutament d'acord! Els arguments són incontestables!

Interessant article...

Rosa Tamarit Latorre 04 octubre 2011 15:46:21

... I molt ben escrit, felicitats!

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Joan Asensio

Guitarrista i professor de flamenco

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

1

La crítica considera Joan Asensio com un dels joves guitarristes flamencos que destaquen a la ciutat de Barcelona. Ha estat alumne de Manolo Sanlúcar i Manuel Granados i és deixeble de Manolo Franco, Niño de Pura, Paco Serrano i Manuel Cera. Va fer el Grau Superior al Conservatori Rafael Orozco de Còrdova i és el primer català llicenciat en guitarra flamenca. Actualment és professor de l'ESMUC, on imparteix les assignatures de Conjunt flamenco i d'Improvisació i/o acompanyament del flamenco. Durant el curs passat va ser un element fonamental per tirar endavant els quatre concerts del cicle "Savia nueva" que van protagonitzar els estudiants de flamenco de l'ESMUC a la sala El Molino –*Poco ruido y mucho duende*– que apadrinava la *cantaora* Mayte Martín.

Com es va produir la col·laboració de l'ESMUC amb Mayte Martín i El Molino?

Des del departament de Música tradicional de l'ESMUC teníem la idea de tirar endavant algun projecte de concerts per mostrar els avanços que els estudiants de flamenco de l'Escola han fet durant els darrers anys. Després d'un contacte previ del servei de Comunicació amb la Mayte Martín vam poder reunir-nos amb ella per tractar d'incorporar els nostres estudiants al cicle que dirigia a El Molino. Em va sorprendre molt veure que la Mayte estava molt animada i entusiasmada amb la idea de poder ajudar els joves per disposar d'un espai on poder interactuar amb el públic.

La tasca de coordinació ha estat complicada? Quins han estat els moments més difícils?

La tasca de coordinació ha estat un plaer i gens complicada. Potser a l'hora de muntar el repertori s'havien d'ordenar les aparicions amb coherència per repartir els diferents estils i pals flamencos. No podíem oferir una actuació amb set *bulerías*. També calia dissenyar la presència en escena dels diferents participants, els *cantaors*, els grups, els guitarristes, etc... L'espontaneïtat que té el flamenco també ha afavorit que els alumnes volguessin fer canvis d'última hora per fer propostes més arriscades i interessants, per la qual cosa, juntament amb la Mayte, havíem d'improvisar solucions.

La sala es va omplir gairebé durant tot el cicle. Quins elements van atreure l'atenció del públic?

Suposo que el propi flamenco ja és una bona atracció, però també crec que l'interès es va centrar en veure els estudiants de l'Escola, en la curiositat per veure actuar els joves músics en un escenari professional. També cal pensar que aquest ha estat un dels primers cicles de flamenco que hem fet fora de l'Escola i això ha animat la resta d'estudiants i el públic en general.

El Molino ha estat l'espai adequat per fer aquest tipus de cicle?

És perfecte. A més a més, ens van cedir l'espai de forma gratuïta i no vam tenir cap inconvenient. Té les mides perfectes, ni gran ni petit. El seu personal, els tècnics i professionals, tothom, ens va ajudar en tot moment, des del primer a l'últim dia. Estic segur que recordarem aquest cicle amb molta estima.

Quina ha estat la implicació dels estudiants? Com han viscut la seva participació?

Tots es van implicar en cos i ànima. Imagina't!, un cicle d'estudiants coordinat per la Mayte Martín en persona. Això il·lusiona tothom. L'experiència els ha enriquit molt, han treballat conjuntament amb la Mayte i han protagonitzat un cicle de concerts amb ressò. Alguns havien fet poques actuacions de flamenco i aquesta ha estat una oportunitat única. Cal recordar que el cicle *Poco ruido y mucho duende* el va inaugurar Enrique Morente molt poc abans de la seva trista desaparició. Aquesta proposta ha tingut un conjunt d'elements que ha omplert d'energia i ganes tots els estudiants participants i els ha donat l'oportunitat de créixer com a músics i artistes. Al començament va costar una mica moure'ls, però després de la primera actuació, amb l'èxit de públic, tothom va respondre. Tots van començar a preparar el segon concert amb la intenció de fer bones actuacions i dir-hi la seva.

Des del primer moment, Mayte Martín es va implicar en el projecte?

Contingut Actual

Número 1, octubre 2011

Destacats

- A dues veus
- Article
- La música té la paraula
- L'entrevista

- Premi internacional Joan Guinjoan

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Coneixia professionalment la Mayte Martín però no en persona i m'ha sorprès gratament. Té un tracte i una atenció especial amb la gent jove que estudia, que comença al món del flamenco. Crec que ella està encuriósida pel fet que el flamenco hagi entrat definitivament a les escoles de música. Per ella ha estat una presa de contacte, una primera aproximació a aquest ambient docent. Per als estudiants és un model.

L'ESMUC pot estar satisfeta del nivell que tenen els estudiants de flamenco?

I tant que sí! Tenen un bon nivell. Tots van millorant perquè són estudiants i s'estan formant, igual que els de jazz o clàssica, i estic convençut que tindran molt bones trajectòries.

Quines sortides professionals tindran aquests estudiants quan acabin la seva formació?

Són diverses. Hi ha diferents àmbits que necessiten músics de flamenco i segur que els millors podran dedicar-se a la interpretació. Als *tablaos* flamencos es treballa moltíssim, i a Barcelona en tenim de molts de reconeguts. També es podran dedicar a la docència acadèmica, que és un camí relativament nou i important.

El flamenco fet a Catalunya continua marcant tendència com ho ha fet fins ara amb Martín, Poveda, Duquende o Chiquelo?

Penso que sí. No obstant, crec que falta creure una mica més en aquesta pedrera i en aquesta música que es fa a Catalunya. Ara tenim el flamenco al Grau superior, a l'ESMUC, però no el tenim al grau mig ni a l'elemental, a tot l'àmbit acadèmic, i això és una dificultat, perquè se'ns fa difícil treballar amb una pedrera que no pots formar des de la base. Els joves artistes flamencos es formen pel seu compte, amb mestres privats, en ambients de penyes, que està molt bé, però potser caldria que hi hagués un ensenyament més estructurat. I sí, tenim una molt bona pedrera de *cantaors* i de guitarristes flamencos. Hi ha gent jove molt bona i segur que ens uns anys en sortiran més, i algú segur que haurà passat per l'ESMUC.

Quina valoració final fa de tot el cicle?

Molt positiva. Ha estat interessant, i ara seria meravellós poder continuar amb projectes d'aquest tipus per donar sortida al potencial dels alumnes. Cal mostrar la feina que es fa a l'Escola, mostrar el talent que s'està formant. Per als estudiants, l'experiència ha sigut un aprenentatge molt important. Per al departament de Música tradicional de l'ESMUC, aquestes iniciatives són molt valuoses, però cal veure les possibilitats de continuar durant aquest curs. Tant de bo ho poguéssim tornar a repetir.

En el cicle també han participat joves que han estudiat en altres centres, o que han après per si mateixos. Això enriqueix la proposta?

Sí, i era una de les premisses que van acordar amb la Mayte, que les actuacions podien enriquir-se amb més participació, la qual cosa seria positiva per a tothom. Però això també és propi del flamenco, el fet de reunir gent, interactuar entre tots. Els finals dels diferents concerts n'han estat l'exemple més clar: tothom cantava, fins i tot la Mayte Martín, i tothom gaudia.

Comentaris (1)

+ Afegir un comentari

problema estructural de l'ensenyament musical

víctor valls i aubert 25 octubre 2011 04:29:22

Estic totalment d'acord amb en Joan Asensio quan fa referència al buit del flamenc en l'àmbit acadèmic de les escoles elementals i de grau mitjà -i també amb d'altres gèneres hi afegiria jo-.

Crec que són els propis professors de les entitats educatives que hem de prendre consciència d'aquest dèficit històric per tal de que es resolgui el que, ara per ara, és un problema estructural bàsic de l'ensenyament musical al nostre país.

Víctor Valls i Aubert, professor de guitarra del Conservatori de Grau Mitjà de Vilanova i la Geltrú